

Chương 3

“**X**in lỗi, làm chậm trễ thời gian của anh, chắc anh không yêu cầu tôi trả phí quá giờ chứ? Tôi thực sự không còn tiền đâu, xe cũng bán rồi.” Vụ Mang Mang rút ra hai tờ khăn giấy trong hộp khăn Ngô Dụng đưa cho cô để lau nước mắt, lúc này vẫn không quên kén chọn, bác sĩ Ngô à, dù sao anh cũng thuộc tầng lớp thu nhập cao, lần sau mua khăn giấy có thể đừng mua loại rẻ tiền thế này nữa không, dù sao cũng nên đặt lấy một hộp chứ, có đắt đâu.”

Ngô Dụng rút lại “lòng tốt” của mình.

“Áy, đừng đừng đừng, tôi còn cần dùng mà.” Vụ Mang Mang lấy khăn giấy che mũi, xì thật mạnh, lúc này mới thấy đỡ nghẹt hẳn, “Tôi có thể dùng nhà vệ sinh của anh không? Bác sĩ Ngô?”

Ngô Dụng bó tay, gật đầu.

Nửa tiếng sau, Ngô Dụng đành đến gõ cửa nhà vệ sinh, “Mang Mang, cô xong chưa?”

Bên trong không ai đáp trả, Ngô Dụng cuống quýt gõ thêm hai tiếng, “Mang Mang, Mang Mang à!”

“Đừng gọi to thế nữa, tôi vẽ mắt lệch rồi này.” Giọng nữ cao của Vụ Mang Mang từ trong vang ra.

Ngô Dụng lau mồ hôi, ban nãy anh lại tưởng Vụ Mang Mang nghĩ không thông làm chuyện đại dột chứ.

“Cửa không khóa, anh tự vào đi”, giọng của Vụ Mang Mang lại hỏi phục về ngọt ngào trong trẻo thường ngày.

Ngô Dụng mở cửa đi vào, Vụ Mang Mang đang kẻ lông mày, “Lát nữa là xong rồi.”

Đợi gel lông mày khô rồi, Vụ Mang Mang ra khỏi nhà vệ sinh, lấy kính râm ra đeo lên sống mũi, nhìn ánh sáng trong văn phòng Ngô Dụng, lúc này rất thích hợp để chụp hình, hơn nữa văn phòng của anh nhìn ra ngoài phong cảnh cũng rất đẹp, cô quả quyết đưa điện thoại đi động cho Ngô Dụng, “Bác sĩ Ngô, chụp mấy tấm giúp tôi đi.”

Vụ Mang Mang nhanh chóng đi đến cạnh bàn của Ngô Dụng, tạo dáng để lộ đôi chân dài, kéo áo pull trắng lên trên bụng thắt lại thành nơ, để lộ vùng bụng

phẳng lì xinh đẹp. Một tay đặt trên phần mông cố ý uốn ra, tạo thành đường cong chữ S.

“Bác sĩ Ngô, giày của tôi phải nằm sát khung ảnh bên dưới nhé, như thế mới thấy cao hơn”, tuy Vụ Mang Mang cao 1m67 đã không tính là thấp rồi nhưng so với những cô gái 1m7 thì cách biệt khá xa, hơn nữa dù chân dài mấy cũng vẫn thấy không đủ.

Ngô Dụng bắt lực lắc đầu, tuy Vụ Mang Mang là bệnh nhân của mình nhưng anh cũng vẫn chưa quen với lối suy nghĩ sáng nắng chiều mưa chẳng biết đâu mà lần này của cô.

“Này, đợi đã”, Vụ Mang Mang chạy tới cạnh anh, “Suýt thì quên dùng phần mềm chỉnh sửa, tôi biết ngay anh sẽ không chủ động chụp giúp tôi bằng phần mềm mà.” Vụ Mang Mang vừa bấm vào phần mềm vừa nói: “Tuy tôi sinh ra đã rất đẹp rồi, không cần chỉnh cho trắng da, không cần chỉnh mắt to cũng không cần kéo dài chân, nhưng gần đây mắt tôi hơi thâm quầng.”

Vụ Mang Mang chỉnh xong phần mềm rồi đưa dấu tay OK lên với Ngô Dụng, quay về trước bàn làm việc của anh, nhấc một chân lên cong về phía sau, chu môi, ngón tay cái bên phải chằm lên gò má, tạo dáng rất chi là “cute”.

Ngô Dụng rùng mình ớn lạnh, cảm thấy mãi mãi không hiểu tại sao phụ nữ lại thích tự sướng đến vậy.

“Những người thích chụp hình tự sướng đều là mỹ nữ, hơn nữa tôi làm vậy cũng là vì muốn mỹ hóa môi trường mạng internet thôi.” Vụ Mang Mang trả lời Ngô Dụng, cô lấy lại điện thoại, khá hài lòng về hiệu quả chụp hình, vừa mở Weibo lên đăng ảnh, vừa nói với Ngô Dụng: “Bác sĩ Ngô, anh có theo dõi Weibo của tôi không, tôi còn thiếu chín vạn tám ngàn fans nữa là bước sang Đại Quân Trăm Vạn rồi đó.”

Vụ Mang Mang giơ điện thoại lên, cười: “Hôm nay lại tăng thêm hai mươi ba fans rồi, tuy là antifan mắng chửi tôi nhưng bà đây không care.”

Vụ Mang Mang trò chuyện vu vơ với Ngô Dụng: “Bác sĩ Ngô này, anh có biết Long Tú Quyên không? Cô ta đổi tên thành Tiểu Long Nữ rồi đấy, tháng trước fans của cô ta vừa tròn một trăm vạn, tổ chức mười mấy bàn tiệc chúc mừng ở Thượng Cẩm. Sợ người ta không biết cô ta là trọc phú hay sao, anh nghe tên trước đây của cô ta là biết ngay trình độ văn hóa lùn của bố mẹ cô ta rồi.” Vụ Mang Mang xuýt xoa, “Nếu tôi mà đủ một trăm vạn fans thì không vô vị như cô ta đâu, đến lúc đó tôi sẽ mời mọi người đến happy ở Tinh Quang.”

“Tinh Quang ấy, anh có biết không?” Vụ Mang Mang hơi quay sang, hỏi.

Ngô Dụng lắc đầu, Thượng Cẩm thì anh biết, nơi mà uống rượu phải trả không dưới năm ngàn tệ một bàn, chỉ để chúc mừng một trăm vạn fans?

“Tinh Quang chỉ dành cho hội viên, không phải hội viên thì không tiếp đón, một năm chỉ riêng phí duy trì tư cách hội viên đã là năm mươi vạn tệ rồi.” Vụ Mang Mang nói, “Bố tôi là hội viên, đến lúc đó tôi có thể mượn thẻ của ông.”

Ngô Dụng thở dài, “Mang Mang à, thực ra cô không cần phải diễn bản thân ra như vậy, cô không phải dạng con gái hư vinh phù phiếm mà.”

Vụ Mang Mang bấm nút mở Weibo, “Bác sĩ Ngô à, anh sai rồi, đó mới là bản tính của tôi.”

Điện thoại di động của Ngô Dụng báo tin, Vụ Mang Mang thò đầu sang nhìn, “Bác sĩ Ngô, hóa ra anh đã theo dõi tôi từ lâu, tôi và anh theo dõi lẫn nhau nhé, Weibo của anh tên gì?”

“Cô đi nhanh đi, cô đã làm tôi trễ một tiếng rồi.” Ngô Dụng nhanh chóng cất điện thoại đi, tiễn Vụ Mang Mang ra cửa, rồi mới mở Weibo của cô lên, trên đó là tám hình ảnh chụp cho Vụ Mang Mang đã được chỉnh sửa xong.

Ánh nắng, cửa sổ chạm đất, và cả mỹ nhân trẻ trung xinh đẹp vóc dáng nóng bỏng. Lời bình đi kèm là “Ánh nắng trong văn phòng rất đẹp phải không?”

Một câu nói khiến người khác hiểu lầm.

Bên dưới quả nhiên có một đồng người bình luận: “Wow, đôi công việc à, văn phòng bài trí trông trí thức nhỉ, rất ‘chất’.”

“Quả nhiên là bạch - phú - mỹ¹, tòa nhà văn phòng cao quá là văn phòng độc lập đúng không? Đúng là nữ thần học lực cao trí tuệ cao nhan sắc cao!”

Đương nhiên cũng có người hỏi với ý đồ xấu xa, “Bụng phẳng ghê nhỉ, phá rồi à?”

Rất nhanh, Vụ Mang Mang lại đăng tải, trên đó là mấy tấm hình mới chụp thêm, “Từ nay về sau, biệt ly đôi ngã, đường ai nấy đi. Chúng ta đều sống tốt, được không? Ngày mai lại là một ngày mới.”

Ngô Dụng day day giữa hai lông mày, ngay cả trên Weibo mà cũng diễn.

Vụ Mang Mang từ văn phòng Ngô Dụng đi ra, do không có xe nên đành phải chọn cách ngồi tàu điện cho đi sâu đi sát với quần chúng, cô cúi đầu nhìn thẻ tàu mới làm, thở dài một tiếng, cũng may hình ảnh cô đăng lên Weibo đều có đeo kính râm, nếu không bị người ta phát hiện “quý tộc thời thượng” như cô mà lại chen chúc trên tàu điện thì chắc chắn sẽ bị cười nhạo đủ kiểu.

Chỉ một lát mà lượt bình luận trên Weibo đã vài trăm, Vụ Mang Mang thỏa mãn thở ra. Bấm nút vào nhóm bạn thân, nhìn thấy ba phút trước Long Tú Quyên mới đăng một đoạn mới, nội dung chẳng có gì mới mẻ, trong hình cô ta cười rất gượng gạo, không phải để khoe khoang “lúm đồng tiền” cô ta mới tạo hay sao?

Vụ Mang Mang nhìn lướt rồi tắt, nhưng khóe mắt liếc thấy dòng chữ cuối cùng, “Ba phút trước, từ iPhone 6S”, Vụ Mang Mang thấy mắt tối sầm, lại nhìn những Weibo của bạn bè khác tắt cả đều đăng tải từ iPhone 6S.

Đúng là khoe khoang quá thể.

Phải biết là 6S mới ra vào hôm qua, trước cửa hàng Apple xếp một hàng dài, tiếc là ví Vụ Mang Mang lép kẹp, chứ nếu không chắc chắn cô sẽ là người đầu tiên đăng Weibo bằng 6S rồi.

Lại nhìn bên dưới Weibo đăng bằng iPhone 6 của mình, đám bạn bình luận toàn là hai chữ “hi hi”, Vụ Mang Mang chỉ có một cảm giác, đó chính là “tát vào mặt”.

Trong nhóm bạn lúc này cũng có tín hiệu báo có bài đăng, là “bạn thân” Lộ Thanh Thanh của Vụ Mang Mang, trong đó nói cô ta gần đây dùng thử một loại mỹ phẩm làm dài mi của Nhật, trong vòng một tháng lông mi đã dài ra hai centimet, Lộ Thanh Thanh còn chụp hình thật, lông mi trông hình như cũng dài hơn trước thật.

Vụ Mang Mang tháo kính, móc tấm gương nhỏ ra soi lông mi của mình, bị kính râm đè nên hơi biến dạng một chút, nhưng thực ra cũng có thể dài hơn nữa, ngón tay cô nhanh nhẹn múa trên điện thoại gõ mấy chữ, “Bao nhiêu gạo? Mua ở đâu?”

Nhưng đăng câu này rồi mới thấy quá “low”, lại còn hỏi giá cả, Vụ Mang Mang lại xóa đi, thở dài, lặng lẽ cất điện thoại vào túi xách, sau đó lặng lẽ ra sức đạp chân xuống một cú, chỉ nghe tên biến thái sau lưng cô hét lên một tiếng, ôm chân nhảy chồm chồm.

Vụ Mang Mang hừ lạnh, biết bà đây tại sao thích mang giày cao gót rồi chứ? Diện tích chịu lực nhỏ thì lực nén sẽ càng mạnh.

“Con điếm thôi tha này!”, tên biến thái dơ bản kia lao đến Vụ Mang Mang, giơ tay lên định đánh cô.

Kết quả là Vụ Mang Mang gạt phắt tay hắn, rồi nhanh như chớp vạt tay lại vạt tay hắn ra sau lưng, một cước giày cao gót đạp lên lưng hắn, động tác vô cùng nhanh nhẹn, đồ khôn, mày có quyền giữ im lặng nhưng những gì mày nói

sẽ thành bằng chứng trước tòa.” Năm đó “để diễn tốt phim hành động”, Vụ Mang Mang đã đi học ở trường dạy võ thuật.

Nhưng đến khi nói ra rồi, Vụ Mang Mang mới sực nhớ đây là đại lục, không sử dụng luật này, đều tại cô đạo này buồn chán nên lại xem những bộ phim cũ của TVB.

“Mày bị thần kinh hả!”, tên kia mắng chửi.

Vụ Mang Mang thất thần, tàu cũng vừa vào trạm, buông hấn ta ra, chạy nhanh ra khỏi tàu điện như một con thỏ, cách xa đám đông rồi mới chống tay lên lan can kế bên, thở hổn hển.

Vụ Mang Mang thoáng thấy những ánh mắt kinh ngạc của khách đứng trong tàu, cô buồn bực quay lưng tựa vào lan can, không biết từ bao giờ mà nước mắt đã đầm đìa trên mặt, cô ngu ngơ lấy mu bàn tay lau đi, trong lòng rất phiền muộn, lớp trang điểm chắc chắn lại nhòe rồi. Móc tấm gương nhỏ ra nhìn, quả nhiên đã thành trang điểm kiểu quái. Cũng may mặt mộc của cô không tới nỗi không dám nhìn ai, cô lấy luôn khăn ướt ra lau hết.

Vụ Mang Mang đang luống cuống thì điện thoại bỗng réo to, đây là bản demo mà cô thu lại được ở phòng thu âm của quán KTV², “Tôi là lưới chân ái, tôi là lưới bách hợp, tôi là lưới treo duyên thế kỷ, tôi là vật nhiều phi thường...”

Vụ Mang Mang bực bội nghe máy, “Mami, chuyện gì thế?”

“Có phải phim Hồng Kông Đài Loan đâu mà con gọi mẹ là mami cái gì?” Bà Vu - tên Liễu Nhạc Duy - mắng, “Tôi nay về nhà ăn cơm không?”

“Hết tiền đi taxi rồi.” Vụ Mang Mang đáp lại. Nhà cô dù gì cũng là nhà giàu mới phát, biệt thự mua ở sườn núi, xe bus, tàu điện đều không tới được, từ chân núi đi bộ lên phải mất bốn mươi phút, nếu đi giày cao gót thì ít nhất phải một tiếng rưỡi.

“Thế thì dùng Uber. Con tiêu bao nhiêu tiền thì mẹ sẽ chuyển khoản cho.” Bà Liễu nói.

“Mẹ, sợ người ta không biết mẹ biết sử dụng app của điện thoại thông minh à?” Vụ Mang Mang bĩu môi.

“Em trai con nhớ con đây, rốt cuộc có về hay không?”

“Không về”, Vụ Mang Mang quả quyết cúp máy, dựa vào đâu em trai nhớ cô thì cô phải về chứ?

Lúc nhỏ, cô nhớ thương bố mẹ biết bao, họ cũng có thềm để ý đến cô đâu?

Ồ, bây giờ tình cảm tốt đẹp rồi, ông bà già bốn mươi tuổi còn sinh ra một thằng cu, thế là nó thành bảo bối rồi.

Mỗi ngày đích thân đưa đón đi học mẫu giáo.

Mỗi ngày đích thân tắm cho nó.

Mỗi buổi tối còn kể chuyện để dỗ nó ngủ.

Vụ Mang Mang cảm thấy thật là nực cười.

Không về, kiên quyết không về.

“Tôi là ATM, tôi là Chi Phó Bảo, tôi là Tài Phó Thông³, tôi là Doraemon...”
Tiếng nhạc ma quỷ vang lên.

Vụ Mang Mang bắt lực nghe máy, “Cha.”

Vụ Tùng bên kia rùng mình ớn lạnh, ông nhanh chóng lắc đầu, cảm thấy Vụ Mang Mang tìm sai bác sĩ tâm lý rồi, Ngô Dụng Ngô Dụng nghe là biết vô dụng.

“Mang Mang, tại sao con không về nhà ăn cơm? Em trai con ngày nào cũng nhớ con đấy.”

“Cha...” Nước mắt Vụ Mang Mang rơi xuống, “Cha và mẹ đúng là trọng nam khinh nữ, chỉ thích con trai, là vì có thể nối dõi tông đường cho nhà họ Vụ đúng không? Con gái là cỏ rác đúng không? Nửa đêm nửa hôm phải dậy làm đậu phụ, ban ngày còn phải ra phố mà rao rớt họng, bây giờ ngay cả xe ngựa đi bán đậu phụ của con cũng mất rồi...”

“Tút tut tut...”, bên kia đầu dây đã cúp máy.

Vụ Mang Mang cắt điện thoại, xem như yên tĩnh rồi, ai bảo diễn kịch không có gì tốt? Hôm nay cô diễn Tây Thi đậu phụ thật hay quá đi chứ.

Ghi chú:

1. Từ lóng trên mạng, khen những cô gái có nước da trắng bóc, tiềm lực kinh tế mạnh mẽ, vóc dáng hoàn hảo, diện mạo xinh đẹp. (Chú thích này là của biên tập - BT)

2. Karaoke. (ND)

3. Chi Phó Bảo, Tài Phó Thông: là những công ty nổi tiếng chuyên giúp khách hàng giao dịch, chuyển - nhận tiền trên mạng nhanh nhất. (ND)